

Ignacy Dec

2. Niedziela wielkanocna, Zmartwychwstały Chrystus przynosi nam dary

Wrocławski Przegląd Teologiczny 5/2, 221-223

1997

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

nasza wiara...”. „Zmartwychwstał” lub, aby zachować echo pierwotnego nauczania: „Został wskrzeszony”. Już wiem do kogo mówić! Nie do intelektualistów wiary, przed którymi niepewna przyszłość zależna od zbyt wielu chwiejnych czynników, ale do „prostaczków wiary”, nie zamięczających siebie i innych niekończącymi się pytaniami. Nie dowiemy się ani kiedy, ani jak, lecz wiemy, co się stało w ten poranek. Dokonał się fakt bezwzględny i niezaprzeczalny. „Co się stało?” – pytamy. Wykradziono Ciało?! To najbardziej spontaniczne przypuszczenie, które jest podnoszone przez wielu do rangi pewnika. Ale fakty świadczą o czymś zupełnie innym. Wyjaśnić to może tylko Bóg! Bo to jest Jego dzieło. Uświadamia potrzebę stanięcia w pokorze wobec tego wydarzenia. Czy być „mądrym” przed ludźmi, czy „głupim” w oczach Boga? „Nie ma GO tu! Oto miejsce, gdzie GO położyli”.

ks. Mirosław Sowiński

2. NIEDZIELA WIELKANOCNA – 19 IV 1998

Zmartwychwstały Chrystus przynosi nam dary

1. Na potkaniu z Chrystusem Zmartwychwstałym

Trwa w Kościele paschalna radość. Wyrażamy ją w pieśniach wielkanocnych. Pogłębiaamy ją szczególnie tu w kościele, gdy gromadzimy się przy Chrystusie Zmartwychwstałym. Zwycięski Chrystus pozostał wśród swoich po swoim zmartwychwstaniu. Pozostawił po sobie pusty grób i przybywał do uczniów, z którymi przebywał przed swoją śmiercią.

Tydzień temu, w Wielką Niedzielę, liturgia prowadziła nas do pustego grobu Chrystusa. Do tego grobu w poranek wielkanocny przyszły niewiasty i nie zastały w nim ciała Jezusa. Przyszli potem także dwaj uczniowie i też nie zastali w nim Jezusa. Tak więc pusty grób był pierwszym znakiem zmartwychwstania Chrystusa.

Dzisiaj słuchamy relacji ewangelisty o spotkaniu Chrystusa zmartwychwstałego z uczniami. Było to w wieczerniku w niedzielę wieczorem. Jezus już się ukazał dwóm uczniom idącym do Emaus. A wieczorem przyszedł do wieczernika mimo drzwi zamkniętych. Owe spotkania Chrystusa Zmartwychwstałego były drugim znakiem Jego zmartwychwstania. Jezus ukazywał się uczniom, by ich przekonać, że naprawdę zmartwychwstał. Ogromnie Mu zależało na tym, żeby uczniowie uwierzyli w Niego. Wskazuje na to m. in. historia z Tomaszem. Jezus chwali wiarę tych, którzy nie widzieli, a uwierzyli.

Do takich błogosławionych możemy i my dzisiaj należeć, jeśli naprawdę wierzymy w Chrystusa, jeśli wierzymy w Jego zmartwychwstanie, w Jego obecność i działanie wśród nas.

Bardzo wymowne było owo spotkanie Chrystusa zmartwychwstałego z uczniami w dzień zmartwychwstania. Zwycięski Chrystus przyszedł do swoich nie z pustymi rękami. Przyszedł z darami. Był to dar pokoju, dar radości i dar przebaczenia, miłosierdzia.

2. Dary Chrystusa Zmartwychwstałego

a) Dar pokoju

Dar pierwszy – dar pokoju, był bardzo potrzebny uczniom. Oni przecież byli po doświadczeniach Wielkiego Tygodnia. Wszyscy się przestraszyli, byli pełni lęku, bo oto wi-

dzieli jak tragicznie zakończyła się historia życia Jezusa z Nazaretu. Lękali się wrogów, byli pełni niepokoju o swój los. I oto Jezus Zmartwychwstały przychodzi do nich i mówi: „Pokój wam” (J 20, 19). Nie bójcie się, oto jestem, oto zwyciężyłem śmierć, zło, nienawiść. Nie bójcie się, Jam zwyciężył świat. Jezus udziela uczniom daru pokoju. Udziela go wszystkim, którzy w Niego wierzą.

Dziś ten dar jest udzielany na każdej mszy św. „Pokój Pański niech zawsze będzie z wami” – mówi do nas kapłan. Ten dar pokoju jest nam dziś bardzo potrzebny. My się też dzisiaj boimy, lękamy się, mamy tyleż niepokoju.

Gdy Ojciec św. przyjechał drugi raz do Polski w czerwcu 1983 r., trwał w Polsce jeszcze stan wojenny. Dużo ludzi było jeszcze internowanych. Społeczeństwo polskie w dużej mierze było skłócone i wystraszone. W takiej sytuacji zakończył Ojciec św. swoje powitalne przemówienie na warszawskim Okęciu słowami: „Pokój Tobie Polsko, Ojczyzno moja – pokój Tobie”. A więc mówił: Nie lękajcie się, nie bójcie się. Ufajcie Bogu. Bóg zwyciężył świat. Potrzebujemy pokoju w każdym czasie. Dziś też, jutro też. Widzimy jak ludzie się boją, zwłaszcza dziś.

Albert Camus powiedział o czasach nowożytnych: wiek XVII był wiekiem matematyki, wiek XVIII był wiekiem fizyki, wiek XIX był wiekiem biologii, a wiek XX jest wiekiem strachu.

Czego boją się dziś ludzie?. Czego lękają się dziś mieszkańcy Wschodu i Zachodu, Północy i Południa? Lękają się przyszłości, lękają się nieuleczalnych chorób. (Pamiętamy jaka była batalia w związku ze sprawą chorych na AIDS w Józefowie pod Warszawą). Lękają się czy będą mieć środki do życia, czy im nie zabraknie pieniędzy, czy zdołają wszystko opłacić. Lękają się niewierności, fałszu, podstępów, nieuczciwości. Lękają się wreszcie śmierci. W miarę jak lat przybywa, ten lęk narasta.

Oto Chrystus, w takiej sytuacji, staje przed nami i mówi: „Pokój wam”. „Nie bójcie się”. „Jestem z wami”. „Jam zwyciężył świat”. „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni jesteście”. Nie bójcie się. Prawdy i Dobra nie można na zawsze ukrzyżować. Prawda i dobro zmartwychwstają. Zło i fałsz są bardzo krzykliwe, niosą strach, bojaźń. Ale dobro i prawda ostatecznie zwyciężają.

Ten dar pokoju trzeba przyjmować z ufną wiarą. Wierzmy, że Jezus żyje, że jest z nami. Jesteśmy przez Niego wyzwoleni. Nie bójmy się przeto przyszłości, bo Pan zmartwychwstał i jest z nami; jest z nami, aby nam pomagać, aby nas ratować.

b) Dar radości

Drugi dar Chrystusa Zmartwychwstałego to dar radości. „Uradowali się uczniowie ujrzawszy Pana” (J 20, 20). Święta Wielkanocne, podobnie jak Święta Bożego Narodzenia, wzywają nas do radości, Tej radości świątecznej zwykle sobie życzymy. Piszemy na kartkach świątecznych, albo wprost mówimy: „Wesołych Świąt”. I znowu zauważmy, ile to ludzi dziś jest smutnych. Smutek jest następstwem lęku, bojaźni, niepokoju. Smutek jest następstwem grzechu. Kto łamie prawo Boże, nigdy nie będzie się cieszył, będzie bardzo niespokojny. Grzech niszczy człowieka, zabija w nim życie Boże, zabija radość dziecka Bożego.

Cieszymy się Siostry i Bracia, bo Pan zmartwychwstał, bo jesteśmy z Nim, bo Go spotkamy w Eucharystii. Cieszymy się, bo nas miłuje. Miłuje nas zawsze. Z miłości Bożej przyszliśmy tu na świat. Dlatego jesteśmy, żyjemy, bo nas Bóg ukochał. Gdyby nas nie kochał, to by nas nie było. Chrystus dał się przybić za nas do drzewa krzyża i przez to wyzwolił nas z grzechów. Otworzył nam perspektywę życia wiecznego. Cieszymy się i radujmy, że tak jest. Ludziom wierzącym nie wolno się smucić. Uśmiechajmy się więcej do siebie. Lubimy

przecież ludzi pogodnych w urzędach, biurach, na ulicach, w kościele – ludzi uśmiechających się życzliwie. Uśmiech, życzliwość tak mało kosztują, a tak wiele pomagają i osładzają życie. „Mamusiu, ty jak się uśmiechasz, to jesteś o wiele piękniejsza, niż wtedy, gdy się wymalujesz” – zwierza się dziecko swojej matce.

c) Dar przebaczenia – miłosierdzia

Trzeci dar Chrystusa Zmartwychwstałego to dar odpuszczenia grzechów. Jezus Zmartwychwstały udziela swoim uczniom daru Ducha Świętego. „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuścicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20, 22-23). Jakże to wielki dar, dar odpuszczania grzechów, dar miłosierdzia Bożego. Jezus dopiero po swoim chwalebny zmartwychwstaniu dał uczniom tę moc i władzę odpuszczania grzechów, dał wtedy, gdy już wycierpiał za nas rany, gdy umarł na krzyżu, gdy pojednał nas z Ojcem, gdy zmartwychwstał.

Ten dar Bożego miłosierdzia jest nam dziś dawany. Ileż to już razy Bóg przebaczył światu grzechy, ileż razy okazał ludziom swoje miłosierdzie. Tyleż jest na świecie zła, tyle grzechów ludzie popełnili i ciągle na nowo popełniają, a Bóg cierpliwie czeka; *Deus patiens, quia aeternus!* Bóg jest wieczny, bo jest cierpliwy. Miłosierdzie Boże rozciąga się obficie nad światem. Bóg owszem, upomina ludzi, daje im wyraźne znaki swojej obecności, swojego działania, ale jest zawsze cierpliwy i miłosierny. Bóg okazuje swoje miłosierdzie tym, którzy Go o nie proszą, którzy się Go boją!

3. Wezwani do przekazywania darów Chrystusa zmartwychwstałego

Dary Chrystusa zmartwychwstałego, które dziś od Niego otrzymujemy, winniśmy przekazywać innym, winniśmy nimi dzielić się z innymi. Wszyscy winniśmy być przekazicielami darów wielkanocnych zmartwychwstałego Chrystusa: daru pokoju, daru radości, daru Bożego przebaczenia. Nieśmy przeto ludziom pokój i nadzieję. Podnośmy na duchu przygnębionych przez dobre, krzepiące słowo, przez szlachetny czyn. Nieśmy dar radości tam, gdzie panuje smutek i przygnębienie. Uśmiechajmy się więcej nawzajem do siebie w naszych rodzinach, urzędach, zakładach pracy, na ulicy, w środkach komunikacji. Trwajmy w paschalnej radości, bo Pan wybaczył nam winy, bo okazał nam swoje miłosierdzie. Niech świat na nowo przyjmuje wieść, że Chrystus zmartwychwstał, bo oto Jego uczniowie składają o Nim tak piękne świadectwo.

ks. Ignacy Dec

3. NIEDZIELA WIELKANOCNA – 26 IV 1998

Umiejmy przyjmować Boże dary

Zapraszam Was w podróż. Chodźcie ze mną daleko stąd, w zupełnie inne miejsce. Oto przed nami wielkie jezioro. Jest wczesny ranek, budzi się dzień. Delikatny wiatr czesze mgły w długie warkoczce, które wiją się nisko nad wodą wypelzając na brzeg. Jest chłodno, rześko – jak zwykle nad ranem. Różowe słońce, które zapala horyzont niby luna dalekiego